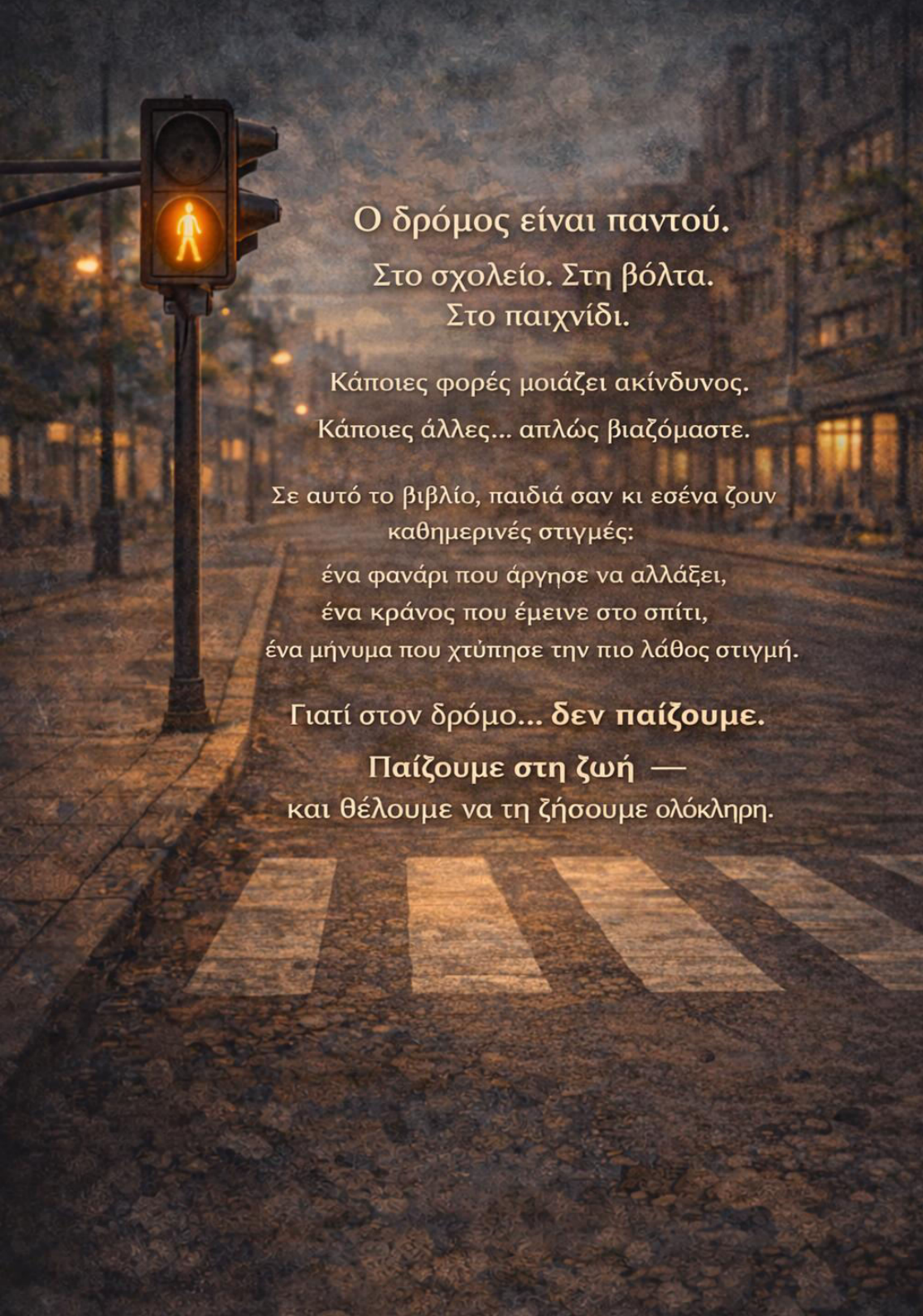

Ο δρόμος είναι παντού.
Στο σχολείο. Στη βόλτα.
Στο παιχνίδι.

Κάποιες φορές μοιάζει ακίνδυνος.
Κάποιες άλλες... απλώς βιαζόμαστε.

Σε αυτό το βιβλίο, παιδιά σαν κι εσένα ζουν
καθημερινές στιγμές:
ένα φανάρι που άργησε να αλλάξει,
ένα κράνος που έμεινε στο σπίτι,
ένα μήνυμα που χτύπησε την πιο λάθος στιγμή.

Γιατί στον δρόμο... **δεν παίζουμε.**

Παίζουμε στη ζωή —
και θέλουμε να τη ζήσουμε ολόκληρη.

Στη ζωή **ΔΕΝ** έχει ρεβάνς

Ηλικίες: 10–13

Δημιουργός: Φουκαράκη Χρυσούλα

Τι θέλουμε να μείνει

Αν αυτό το βιβλίο πετύχει κάτι, δεν είναι να μάθει στα παιδιά τι απαγορεύεται.

Είναι να τους μάθει ότι:

- έχουν δικαίωμα να περιμένουν
- έχουν δικαίωμα να πουν «όχι»
- έχουν δικαίωμα να προστατεύουν τον εαυτό τους

Και ότι η προσοχή δεν είναι φόβος.

Δεν είναι αδυναμία.

Είναι φροντίδα.

Για τον εαυτό μας και για τους άλλους.

Μια τελευταία σκέψη

Τα παιδιά δεν μαθαίνουν μόνο από όσα τους λέμε.

Μαθαίνουν κυρίως από όσα **βλέπουν να κάνουμε**.

Αν, μετά από αυτό το βιβλίο, σταθείτε κι εσείς λίγο περισσότερο στο φανάρι, αν βάλετε τη ζώνη χωρίς να το σκεφτείτε, αν αφήσετε το κινητό στην άκρη... τότε το βιβλίο έχει κάνει τη δουλειά του.

Γιατί στον δρόμο κανείς δεν μεγαλώνει μόνος.

Τώρα, διαβάζοντας αυτό το βιβλίο μαζί με το παιδί σας, αναγνωρίζετε στιγμές:

- ένα φαντάρι που «θα προλάβει να φτάσει»
 - μια ζώνη που «δεν βιάζεται γιατί καθιστάει πίσω»
 - ένα κινητό που «ήταν μόνο για μια ματιά»
- Αυτές οι στιγμές είναι μοναδικές.

Όχι για παρατήρηση.

Όχι για έλεγχο.

Αλλά για κονβένια.

Πώς να διαβάσετε αυτό το βιβλίο μαζί

Μην βιαστείτε να εξηγήσετε το «ωστό»

Ποιό:

• Τι θα έκανες εσύ;

• Πώς ένιωσες ο ήρωας;

• Σου έχει συμβεί κάτι παρόμοιο;

Αφήστε το παιδί να μιλήσει πρώτο.

Δεν χρειάζεται να έχετε όλες τις απαντήσεις.

Ούτε να κλείσει κάθε συζήτηση με συμπέρασμα.

Αρκεί να δείξετε ότι ο **δρόμος αφορά όλους**.

Επίλογος

Για γονείς και εκπαιδευτικούς

Ο δρόμος είναι μέρος της καθημερινότητάς μας.
Τον διασχίζουμε βιαστικά, μηχανικά, σχεδόν χωρίς να τον προσέχουμε.
Είναι εκεί κάθε μέρα και, γι' αυτό, συχνά τον θεωρούμε δεδομένο.
Τα παιδιά όμως τον βλέπουν αλλιώς.
Δεν έχουν ακόμη συνήθειες.
Τον παρατηρούν.
Τον μαθαίνουν τώρα.
Οι ιστορίες αυτού του βιβλίου δεν γράφτηκαν για να φοβίσουν.
Ούτε για να διδάξουν κανόνες με τρόπο αυστηρό ή τιμωρητικό.
Γράφτηκαν για να ανοίξουν χώρο.
Χώρο για σκέψη. Χώρο για συζήτηση.
Γιατί η οδική ασφάλεια δεν είναι μόνο γνώση.
Δεν είναι απλώς «τι επιτρέπεται» και «τι απαγορεύεται».
Είναι στάση. Είναι συνήθεια.
Είναι μικρές αποφάσεις που επαναλαμβάνονται κάθε μέρα, συχνά χωρίς να τις προσέχουμε.

Κεφαλαιο 1

Το φανάρι άργησε

Ο Μάριος κοίταξε το ρολόι του και μετά το φανάρι.
Κόκκινο.
«Αργεί επίτηδες», μουρμούρισε.
Το κουδούνι του σχολείου θα χτυπούσε σε λίγα λεπτά και εκείνος ήταν ήδη καθυστερημένος.
Η τοάντα του χτυπούσε ρυθμικά στην πλάτη του, λες και του έλεγε *πιο γρήγορα, πιο γρήγορα*.
Δίπλα του στεκόταν η Άννα. Δεν μιλούσε. Κοίταζε τον δρόμο.
Τα αυτοκίνητα περνούσαν μπροστά τους με έναν ήχο που δεν ήταν ούτε φιλικός ούτε θυμωμένος. Ήταν απλώς... δυνατός.
Ένα αμάξι. Δύο μηχανάκια. Ένα λεωφορείο.
Ο Μάριος έκανε ένα βήμα μπροστά.

Το φαντάρι ήταν ακόμα κόκκινο.

«Ελα, δεν έρχεται κανείς», είπε.

Η Άννα γύρισε και τον κοίταξε.

«Έρχεται. Απλώς δεν το βλέπεις ακόμα.»

Ο Μάριος σήκωσε τους ώμους.

Έκανε άλλο ένα βήμα.

Τόσο λίγο. Μισό πεζοδρόμιο μόνο.

Ενιωθε πως αν δεν προχωρούσε, κάτι άσχημο θα

συνέβαινε στο σχολείο — η απουσία, η παρατήρηση, το

“πάλι άργησες”.

Και τότε το άκουσε.

ΦΡΕΕΝ.

Ένα απότομο φρενάρισμα. Όχι κοντά. Όχι μακριά.

Αρκετά κοντά για να τον κάνει να παγώσει.

Ο οδηγός σταμάτησε. Ο Μάριος σταμάτησε.

Η Άννα δεν είχε κουνήσει ούτε εκατοστό.

Το φαντάρι άναψε πράσινο.

Κανείς δεν μίλησε.

Σίγουρα.

Με τα μάτια μισοκλειστά.

Δεν ένιωθε γυναικίος.

Ούτε έφηβος.

Δεν ένιωθε ότι κέρδιζε κάτι.

Ένιωθε απλώς... σωστός.

Κοίταξε τον δρόμο πίσω του.

Δεν είχε αλλάξει.

Ήταν ο ίδιος δρόμος.

Με τις ίδιες στροφές.

Τις ίδιες πιθανότητες.

Αλλά εκείνος όχι.

Η αποφάσια δεν έρχεται με μια μεγάλη στιγμή.

Χτίζεται από μικρές αποφάσεις που επαναλαμβάνονται.

Δεν σώζονται από τις μεγάλες πράξεις.

Σώζονται από τις μικρές αποφάσεις που παίρνεις

κάθε μέρα.

Ο Μάριος σκέφτηκε όλα όσα είχαν συμβεί.
 Όχι σαν εικόνες.
 Σαν στιγμές που άφησαν κάτι πίσω τους.
 Το φανάρι που άργησε.
 Το κράνος που έμεινε στο σπίτι.
 Το κινητό που χτύπησε την λάθος στιγμή.
 Την μπάλα που κύλησε στον δρόμο.
 Το σκοτάδι που τον έκανε σχεδόν αόρατο.
 Όλα έμοιαζαν μικρά.
 Σχεδόν ασήμαντα.
 Κι όμως, κάθε ένα
 είχε ζητήσει μια απόφαση.
 Να σταματήσει.
 Να περιμένει.
 Να προσέξει λίγο ακόμα.
 Το φανάρι άναψε πράσινο.
 Ο Μάριος πέρασε.
 Ήρεμα.

Πέρασαν απέναντι αργά, αυτή τη φορά.
 Ο Μάριος ένιωθε την καρδιά του να χτυπάει αλλιώς.
 Όχι γρήγορα. Βαριά.
 «Δεν έγινε τίποτα», είπε τελικά.
 Αλλά η φωνή του δεν ήταν σίγουρη.
 Η Άννα δεν απάντησε αμέσως.
 «Αυτό είναι το θέμα», είπε μετά.
 «Ότι θα μπορούσε να έχει γίνει.»
 Ο Μάριος γύρισε πίσω το κεφάλι του. Το φανάρι
 στεκόταν εκεί, ακίνητο. Σαν να τους κοιτούσε.
 Σαν να ήξερε.
 Και για πρώτη φορά σκέφτηκε κάτι που δεν είχε
 σκεφτεί ποτέ πριν:
 Ίσως το φανάρι δεν αργεί.
 Ίσως απλώς προστατεύει.

**Μερικές φορές, η πιο μικρή καθυστέρηση είναι
 αυτή που μας κρατά ασφαλείς.**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

Η μικρή απόφαση

Δεν ήταν κάτι μεγάλο.

Δεν είχε θόρυβο.

Δεν τράβηζε βάρηματα.

Ο Μάριος στάθηκε στο πεζοδρόμιο και περίμενε.

Αιθέρας περίμενε.

Το φανάρι να αλλάξει.

Το αυτοκίνητο να περάσει.

Τον δρόμο να αδειάσει από μόνος του.

Η Άννα ήταν δίπλα του.

Όχι γιατί φοβόταν.

Αλλά γιατί ήξερε.

Ήξερε πως μερικές φορές

το πιο σωστό βήμα

είναι αυτό που δεν κάνουν οι αμέσως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Το κράνος έμεινε στο σπίτι

Ο Μάριος κατέβηκε τα σκαλιά τρέχοντας.

Δύο-δύο τα πήρε, όπως πάντα.

Η πόρτα έκλεισε πίσω του με θόρυβο.

Έναν ήχο κοφτό. Βιαστικό.

«Περίμενε!» φώναξε η Άννα.

Στάθηκε στην είσοδο.

Το ένα της χέρι στο κάγκελο, το άλλο μισάνοιχτο στον αέρα, σαν να προσπαθούσε να τον κρατήσει από μακριά.

Ο Μάριος είχε ήδη φτάσει στο πεζοδρόμιο.

Κρατούσε το πατίνι του.

Το είχε πάρει πρόσφατα.

Καινούριο.

Γυαλιστερό.

Οι ρόδες του ἔλαμπαν στον ἥλιο, σαν να υποχονταν

ταχύτητα.

Το κρᾶνος ὅμως... ὄχι.

Ήταν πάνω στο τραπέζι της κουζίνας.

Δίπλα στο ποτήρι με το μισοτελτωμένο

γάλα.

Εκεί που το είχε αφήσει το πρωί, λέγοντας «σε λίγο».

«Θα αργήσουμε», είπε ο Μάριος χωρίς να γυρίσει.

«Δὸ στενὰ εἶναι μόνο.»

Η Άννα δεν χαμογέλασε.

Κοίταξε πρώτα το κεφάλι του.

Τυπὸ.

Υστερα τον δρόμο.

Ένα αυτοκίνητο πέρασε γρήγορα.

Τις γρήγορα αὐτ' ὅσο ἔπρεπε.

Ἀφῆσε πίσω του ἔναν ἡχο που ἔμεινε στον αἶρα, σαν

προειδοποίηση.

«Και αν πέσεις;» ρώτησε.

Το φως αντανακλάστηκε.

Λίγο. Ἀλλά αρκετό.

Το επιόμενο αυτοκίνητο φρέναρε πιο μακριά.

Τα φῶτα του ἔμειναν πάνω τους για λίγο.

Μετά πέρασε.

Ο Μάριος κοίταξε τα ποδήγα του.

Μετά το φως.

Μετά τον δρόμο.

Κατάλαβε πόσο εύκολα μπορείς να μη φαίνεσαι.

Και πόσο σημαντικό είναι να σε βλέπουν.

Όταν συνέχισαν, περπατούσαν πιο κοντά στο πεζοδρόμιο.

Και πιο κοντά ο ένας στον άλλον.

Ο Μάριος κατάλαβε πως τη νύχτα δεν αλλάζει ο δρόμος.

Αλλά ο τρόπος που τον διασχίζεις.

Το βράδυ, δεν αρκεί να προσέχεις — πρέπει και

να φαίνεσαι.

Λίγο φως μπορεί να κάνει τη διαφορά.

Η Άννα κοντοστάθηκε. Δεν μίλησε αμέσως.

Κοίταξε τον δρόμο. Μετά τον Μάριο.

Ένα αυτοκίνητο πέρασε.

Αργά.

Αλλά κοντά.

Σαν να μην τους είχε δει.

Ο Μάριος έκανε ένα βήμα πίσω.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, ξαφνικά.

Όχι από φόβο.

Από σκέψη.

«Μας είδες;» ρώτησε χαμηλά.

Όχι τον οδηγό.

Τον εαυτό του.

Η Άννα άνοιξε το φερμουάρ της τσάντας της.

Έβγαλε κάτι μικρό.

Γυαλιστερό.

Το κράτησε στο χέρι.

Ο Μάριος σήκωσε τους ώμους.

Μια κίνηση σίγουρη. Σχεδόν αδιάφορη.

«Δεν πέφτω.»

Εοπρώξε το πατίνι και ξεκίνησε.

Οι ρόδες έκαναν τον γνώριμο ήχο πάνω στην ασφαλτο.

Έναν ήχο που αγαπούσε.

Τα πεζοδρόμια δεν ήταν ίσια.

Μικρές λακκούβες.

Μικρές πέτρες.

Ρωγμές από παλιά έργα και ξεχασμένα περάσματα.

Πράγματα που δεν φαίνονται... όταν βιάζεσαι.

Ο Μάριος ένιωσε το πατίνι να γλιστράει.

Για ένα δευτερόλεπτο μόνο.

Τόσο λίγο, που θα μπορούσε να το αγνοήσει.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά.

Όχι από πόνο.

Από σκέψη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Όταν νύχτωσε

Δεν έγινε ζαφνικά.

Απλώς... σκοτεινιάσε.

Ο ουρανός έχασε σιγά σιγά το χρώμα του.

Τα φώτα άναψαν ένα-ένα.

Τα μαγαζιά. Τα αυτοκίνητα. Τα σπίτια.

Η πόλη άλλαξε χρώσις να το καταλάβει κανείς.

Ο Μάριος περιπατούσε δίπλα στην Άννα.

Γύριζαν από το φροντιστήριο.

Τα βήματα τους ακουγόταν πιο καθαρά τώρα.

Σαν να μην υπήρχε άλλος θόρυβος.

Φορούσε σκούρα ρούχα.

Μπλε. Γκρι.

Χρώματα που το βράδυ χάνονται.

«Κάνει κρύο», είπε και έσφιξε το μπουφάν του γύρω του.

Εικόνες πέρασαν γρήγορα από το μυαλό του.

Το αυτοκίνητο.

Το πεζοδρόμιο.

Το ραπίζι της κουζίνας.

Σταμάτησε.

Η Άννα τον πλησίασε.

Δεν είπε «στα Άλγα». Δεν είπε τίποτα.

Αυτό ήταν χειρότερο.

Ο Μάριος γύρισε το κεφάλι του.

Το σπίτι φαινόταν ακόμα.

Τόσο κοντά, που σχεδόν μύριζε ο καφές.

Το κρύνος ήταν εκεί.

Περιήνε.

Ιώς...

να μην ήταν αργά.

Το κρύνος δεν είναι για την πτώση.

Είναι για τη στιγμή που δεν περιήνε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Το κίνητό χτύπησε

Ο Μάριος περπατούσε γρήγορα.

Όχι γιατί άργησε.

Αλλά γιατί το μυαλό του έτρεχε πιο γρήγορα από τα

πόδια του. Σκεφτόταν το τεστ.

Τις ερωτήσεις που δεν ήξερε αν είχε απαντήσει σωστά.

Τον καθηγητή που κοιτούσε πάντα λίγο παραπάνω.

Σκεφτόταν πράγματα μικρά.

Ασφαλή.

Πράγματα που νόμιζε ότι είχαν σημασία.

Η Άννα ήταν δίπλα του.

Μιλούσε. Για το διάλειμμα. Για το κυλικείο.

Για το ποιος έλειπε σήμερα από το σχολείο.

Η φωνή της έμπαινε και έβγαζε από το μυαλό του,

σαν παδιόφωνο χαμηλόφωνο.

Ο Μάριος ένωσε το στομάχι του να σφίγγεται.

Έκανε πίσω.

Στάθηκε δίπλα στην Άννα.

Το Λεωφορείο σταμάτησε.

Άνοιξαν οι πόρτες.

Ο θόρυβος χαμηλάωσε.

Όλοι μπηκάν.

Με τη σειρά.

Ο Μάριος κοίταξε τον δρόμο.

Μετά το πεζοδρόμιο.

Η απόσταση ανάμεσά τους ήταν μικρή.

Αλλά αρκετή για να καταλάβει ότι η ασφάλεια αρχίζει

πριν ανοίξουν οι πόρτες.

Ένα βήμα πίσω μπορεί να κρατήσει τα πάντα στη θέση

τους.

Δεν χρειάζεται να είναι μπουστά για να φτάσεις.

Αρκεί να στέκεσαι στο σωστό σημείο

Κίτρινο.

Γέμισε τον δρόμο πριν καν φτάσει.

«Έρχεται!» φώναξε κάποιος.

Ο Μάριος έκανε ένα βήμα μπροστά.

Μετά κι άλλο.

Ήθελε να μπει πρώτος.

Να μη χαθεί μέσα στο πλήθος.

Το πεζοδρόμιο ήταν στενό.

Ο δρόμος... κοντά.

Πιο κοντά απ' όσο έδειχνε.

«Μάριε, πίσω», είπε η Άννα.

Όχι δυνατά.

Αλλά σταθερά.

Σαν να μην άφηνε περιθώριο.

Ένα αυτοκίνητο πέρασε δίπλα τους.

Πολύ κοντά.

Ο αέρας τους χτύπησε τα ρούχα.

Σαν προειδοποίηση που δε χρειάζεται λέξεις.

Ντιν.

Ο ήχος ήρθε από την τσέπη του.

Μικρός.

Σχεδόν ευγενικός.

Αλλά αρκετός για να τον τραβήξει αλλού.

Το χέρι του κινήθηκε πριν το σκεφτεί.

Σαν να ήξερε μόνο του τι να κάνει.

Σαν να το είχε ξανακάνει εκατοντάδες φορές.

«Μην – » είπε η Άννα.

Η λέξη έμεινε μισή στον αέρα.

Ο Μάριος κοίταξε την οθόνη.

Μια λέξη. Ένα emoji.

Ένα χαμόγελο που δεν χαμογελούσε στ' αλήθεια.

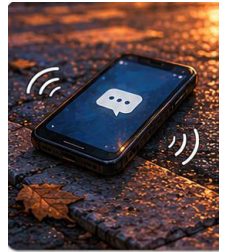
Τίποτα που να μην μπορεί να περιμένει.

Κι όμως, δεν περίμενε.

Έκανε ένα βήμα μπροστά.

Το φανάρι ήταν πράσινο.

Όχι για εκείνον. Για τα αυτοκίνητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Η στάση του Λεωφορείου

Η στάση ήταν γεμάτη.

Παιδιά.

Τοάντες.

Φωνές που μιλάγονταν μεταξύ τους.

Ο Μάριος στεκόταν μισοστάν.

Πολύ μισοστάν.

Σχεδόν στην άκρη.

Η Άννα ήταν λίγο πιο πίσω.

Παρατηρούσε.

Το πεζοδρόμιο.

Τον δρόμο.

Τους ανθρώπους γύρω τους.

Ένα λεωφορείο φάνηκε στη στροφή.

Μεγάλο.

Η κόρη ακορότηκε απότομα.

Όχι δυνατό.

Αλλά τόσο ζαφνικά, που έκοψε τον χρόνο στα δύο.

Ο Μάριος σήκωσε το κεφάλι.

Ο κόμος επέστρεψε απότομα.

Ο δρόμος. Το αυτοκίνητο.

Η απόσταση που δεν υπήρχε πια.

Έκανε πίσω.

Η καρδιά του δεν χτύπησε γρήγορα.

Χτύπησε αλλιώς.

Σαν να είχε καταλάβει κάτι πριν από εκείνον.

Η Άννα τον τράβηξε από το μανίκι.

Σφιχτά.

Δεν είχε τίποτα.

Τα μάτια της έλεγαν αρκετά.

Για λίγα δευτερόλεπτα, κανείς δεν μίλησε.

Ο θόρυβος του δρόμου συνέχισε κανονικά.

Σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

Σαν να μην είχε αλλάξει τίποτα.

Το κινητό ήταν ακόμα στο χέρι του.

Σκοτεινό τώρα.

Σαν να ντρεπόταν.

Ο Μάριος το έβαλε πίσω στην τσέπη.

Αργά.

Σκόπιμα.

Σήκωσε το βλέμμα.

Κοίταξε τον δρόμο.

Όχι την οθόνη.

Το φανάρι άλλαξε.

Περίμενε.

Και αυτή τη φορά, ήταν πραγματικά παρών.

**Γιατί ο δρόμος δεν περιμένει να τελειώσεις το
μήνυμα.**

**Και μερικές φορές, δεν σου δίνει δεύτερη
ειδοποίηση.**

Χωρίς βιασύνη.

Χωρίς να τον έχει δει.

Ο Μάριος πιάτησε φρένο απότομα.

Η ρόδα γλίστρησε λίγο στην άσφαλτο.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά.

Για μια στιγμή, όλα έμειναν ακίνητα.

Το φανάρι άλαξε.

Πράσινο.

Πέρασαν.

Ήσυχα αυτή τη φορά.

Με τα ποδήλατα στη σειρά.

Ο Μάριος δεν έκανε πετάλι γρήγορα.

Ένωθε ακόμα τον χτύπο στην καρδιά του.

Γύρισε και κοίταξε το φανάρι πίσω του.

Σαν να τον κοιτούσε κι εκείνο.

**Στον δρόμο, δεν μετράει πόσο άδειος φαίνεται.
Μετράει ποιος έχει προτεραιότητα.**

Ένωσε τα πόδια του έτοιμα να συνεχίσουν.

«Σταματάμε;» φώναξε.

«Δεν έχει αυτοκίνητα.»

Η Άννα έβαλε το πόδι κάτω.

Σταμάτησε κανονικά.

Το ποδήλατό της έμεινε ακίνητο.

«Εμείς έχουμε φανάρι», είπε. «Όχι τα αυτοκίνητα.»

Ο Μάριος κοίταξε δεξιά.

Κοίταξε αριστερά.

Ο δρόμος έμοιαζε άδειος. Ήσυχος.

Σαν να τον προκαλούσε.

Έκανε να προχωρήσει.

Τότε άκουσε τον ήχο.

Ένα ποδήλατο από πίσω.

Κοντά. Γρήγορο.

Και μετά...

ένα αυτοκίνητο που έστριβε στη γωνία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

«Έλα γρήγορα»

Ο Μάριος στεκόταν στο πεζοδρόμιο σκυμμένος, με το ένα γόνατο σχεδόν να ακουμπά στο έδαφος, προσπαθώντας να δέσει το κορδόνι του παπουτσιού του που είχε λυθεί για δεύτερη φορά.

Το ύφασμα γλιστρούσε ανάμεσα στα δάχτυλά του κι εκείνος ένιωθε πως κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε τον έκανε πιο εκτεθειμένο.

Σαν να είχε μείνει πίσω από όλους, όχι μόνο στον δρόμο, αλλά και σε κάτι μεγαλύτερο, αόρατο.

Σήκωσε το κεφάλι του για μια στιγμή.

Η Άννα στεκόταν λίγο πιο μπροστά, ακριβώς πριν από τη διάβαση.

Το σώμα της ήταν στραμμένο προς τον δρόμο, όχι προς τους φίλους.

Το βλέμμα της πηγαίνει από το φανάρι στην άσφαλτο

και πίσω, ήρεμο αλλά συγκεντρωμένο.

Δεν έδειχνε βιαστική· έδειχνε σίγουρη.

Το πόδι της ακουμπάει σταθερά στο πεζοδόριο, σαν

να είχε ριζώσει εκεί.

Απέναντί, στην άλλη πλευρά του δρόμου, οι φίλοι τους

είχαν ήδη φτάσει.

Τέλια, περπατάμετα, φωνές που έσπασαν τη σιωπή της

αναιμονής. Κάποιος σήκωσε το χέρι ψηλά.

«Έλα!» φώναξε. «Τι κάνεις εκεί;»

Ο Μάριος ίσωσε την πλάτη του.

Το φανάρι έδειχνε κόκκινο. Ένα έντονο,

αδιαπραγμάτευτο κόκκινο.

Το είδε καθαρά.

Κι όμως, άκουγε τις φωνές πιο δυνατά από το φως.

«Δεν περνάς;» ακούστηκε άλλη μια φωνή.

«Άδειος είναι ο δρόμος;»

Ένιωσε τα μάγουλά του να καίει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Το φανάρι στο ποδήλατο

Ο Μάριος έκανε πετάλι δυνατά.

Ο αέρας του χτυπούσε το πρόσωπο και του έκαίει για

λίγο τα μάτια.

Αυτό του άρεσε.

Η αίσθηση της ταχύτητας.

Το σώμα να κινείται ελεύθερο.

Η Άννα ακολούθους δίπλα του.

Πιο αργά. Πιο σταθερά.

Κρατούσε το τιμόνι ίσιο και το βλέμμα μπροστά.

Το φανάρι φάνηκε μπροστά τους.

Κόκκινο.

Στεκόταν εκεί, ακούνητο, στη μέση του δρόμου.

Ο Μάριος φρέναρε λίγο.

Όχι τελείως.

Δεν ήθελε να φανεί φοβισμένος.

Δεν ήθελε να είναι εκείνος που πάντα περιμένει.

Για μια στιγμή σκέφτηκε πως ίσως υπερέβαλλε.

Ίσως να προλάβαινε.

Ίσως να μη γινόταν τίποτα.

Έκανε ένα βήμα μπροστά, πριν προλάβει να το σκεφτεί
δεύτερη φορά.

«Περίμενε.»

Η φωνή της Άννας ακούστηκε καθαρά, χωρίς ένταση,
αλλά με βεβαιότητα.

Ο Μάριος σταμάτησε.

Από τη στροφή φάνηκε ένα αυτοκίνητο. Δεν ερχόταν
γρήγορα. Δεν έκανε θόρυβο. Απλώς πλησίαζε, σταθερό
και βαρύ, όπως όλα τα αυτοκίνητα που δεν έχουν λόγο
να σταματήσουν.

«Έλα, έλα!» ξαναφώναξε κάποιος από απέναντι, αυτή
τη φορά πιο ανυπόμονα.

Η καρδιά του Μάριου χτύπησε πιο γρήγορα.

Κοίταξε τους φίλους του. Κοίταξε την Άννα.

Κοίταξε τον δρόμο που ξαφνικά δεν του φαινόταν και

τόσο άδειος.

Τότε το φανέρι άλλαξε.

Πράσινο.

Το αυτοκίνητο πέρασε μπροστά τους και χάρηκε.

Οι φίλοι τους περίμεναν τώρα σιωπηλοί.

Ο δρόμος άνοιξε με τάζη, σαν να τους καλόβρε τη

σωστή στιγμή.

Ο Μάριος προχώρησε. Το βήμα του ήταν σταθερό.

Χαμογέλασε.

Όχι από ντροπή.

Από ανακούφιση.

Όταν μοιάζει άδειος.

Ο δρόμος δεν συγχωρεί τη βιασύνη, ακόμη κι

Η ασφάλεια ξεκινά από τη στιγμή που

αποφασίζεις να περιμένεις.

Η μητέρα έμεινε στη θέση της.

Υπομονετική.

Ο Μάριος δεν έτρεξε.

Περίμενε.

Όταν ο δρόμος άδειασε, πέρασαν μαζί.

Άργα.

Με τα μάτια μπροστά.

Με τα βήματα μετρημένα.

Ο Μάριος πήρε τη μητέρα στα χέρια του.

Τη κρατούσε σφιχτά.

Όχι σαν παιχνίδι.

Σαν υπενθύμιση.

Καμιά μητέρα δεν αγγίζει ένα βήμα χωρίς σκέψη.

Στον δρόμο σταματάμε πρώτα — και παίζουμε μετά.

Το παιχνίδι μπορεί να περιμένει.

Η ζωή, όχι.

Η μπάλα ήταν εκεί.

Ακίνητη τώρα.

Σαν να περίμενε.

Ο δρόμος δεν ήταν άδειος.

Απλώς έμοιαζε έτσι.

Ένα αυτοκίνητο πλησίαζε από μακριά.

Όχι με θόρυβο.

Ήσυχια.

Σαν να μην είχε λόγο να βιαστεί.

Ο Μάριος ένιωσε την ανάσα του να κόβεται.

Σκέφτηκε πόσο κοντά είχε φτάσει.

Πόσο λίγο έλειψε να συμβεί.

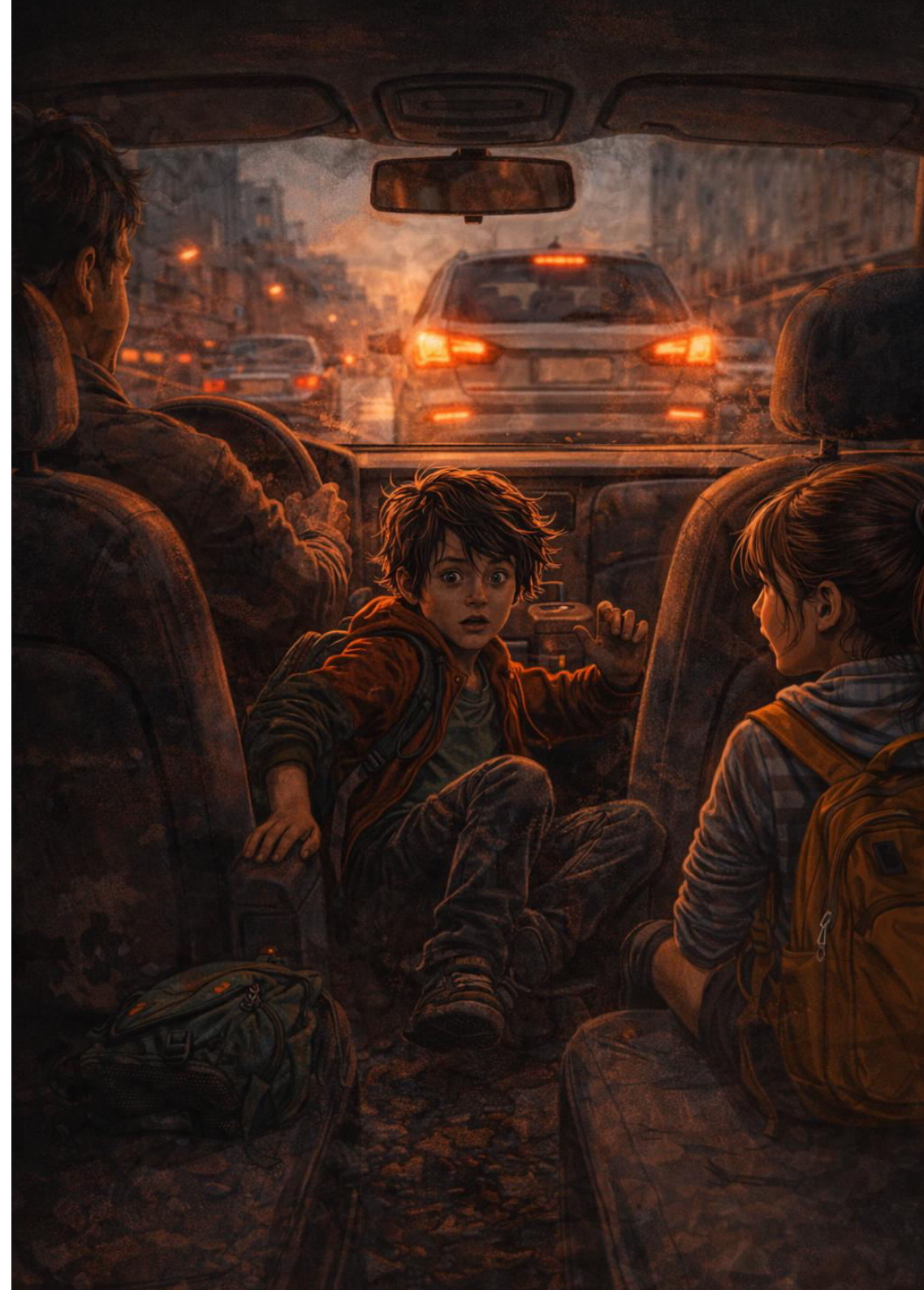
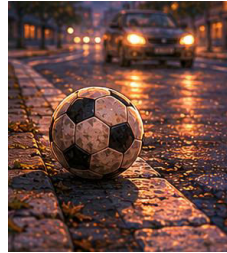
Έκανε ένα βήμα πίσω.

Μετά κι άλλο.

Το αυτοκίνητο πέρασε.

Ύστερα ένα δεύτερο.

Ο αέρας κουνήθηκε γύρω τους και ξαναησύχασε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Η ημίδα κνλγηζε στον δρδμη

Η ημίδα εφυγε απδ το πδδι του Μδριου και κνλγηζε.

Οχι μακριά.

Οχι γρηγορά.

Αλλά αρκετά.

Πέρασε το πεζοδρδμη, κνλγηζε ανδμεσα στις πλδκες,

και βρεθηκε στον δρδμη.

Ο Μδριος εκανε να τρεξει.

Χωρις να σκεφτει.

Χωρις να κοιταξει.

Το σδμη του αντεδρασε πρδτω, δπως πδντα.

«Μδριε!» φδναξε η Άννα.

Η φωνή της τον σταμάτησε.

Οχι απδτομα.

Αλλά εγkαμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Στο πιδω κδθιμα

Ο Μδριος κδθιζε στο πιδω κδθιμα και δφηζε την

τδαντα του στα πδδία του.

Εσπρωξε την πδρτα και το αυτοκινητο ξεκίνησε

αμείσως.

Η κίνηση εξδω ήταν πικνή.

Αυτοκίνητα κολλημένα το ένα πιδω απδ το άλλο.

Φανάρια που δλδάζαν γρηγορά.

Κορναρίαματα χωρις λδγο.

Η Σδνη κρεμόταν διπλά του.

Ακουμποζε στο κδθιμα, χαλάρη.

Ο Μδριος την ειδε, αλλά δεν την άγγιξε.

«Δεν χρειάζεται πιδω», ειπε σχεδδν μηχανικά.

«Μικρή διαδρδμη είναι».

Η Άννα κδθιζε διπλά του.

Δεν απάντησε.

Τράβηξε τη ζώνη της και την έδεσε ήρεμα.

Το κλακ ακούστηκε καθαρά μέσα στο αυτοκίνητο.

Ο Μάριος έβγαλε το μπουφάν του.

Χαλάρωσε στην πλάτη του καθίσματος.

Ενιωθε ασφαλής. Όχι γιατί το σκέφτηκε.

Απλώς γιατί έτσι είχε συνηθίσει.

Το αυτοκίνητο κινήθηκε λίγα μέτρα ακόμη και μετά
σταμάτησε απότομα.

Όχι σύγκρουση. Όχι κάτι σοβαρό. Αλλά αρκετό.

Το σώμα του Μάριου έφυγε μπροστά.

Για μια στιγμή έχασε την ισορροπία του.

Η ανάσα του κόπηκε.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, χωρίς προειδοποίηση.

Κανείς δεν μίλησε.

Ο οδηγός γύρισε ελαφρά το κεφάλι.

«Όλα καλά;»

Ο Μάριος δεν απάντησε αμέσως.

Χρειάστηκε λίγα δευτερόλεπτα για να καταλάβει τι είχε

γίνει.

Όχι το φρενάρωμα.

Την αιμοσία.

Η ζώνη ήταν ακόμα εκεί.

Δίπλα του.

Όπως πριν.

Έγριπε πίσω στο κάθισμα και πήρε βαθιά ανάσα.

Έξω, ο δρόμος συνέχιζε κανονικά.

Άνθρωποι περπατούσαν στα πεζοδρόμια.

Αυτοκίνητα ξεκινούσαν και σταματούσαν.

Σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

Ο Μάριος άπλωσε το χέρι του.

Έπιασε τη ζώνη.

Την τράβηξε αργά, χωρίς βιασμένη.

Κλακ.

Ο ήχος αυτή τη φορά του φάνηκε διαφορετικός.

Όχι ενοχλητικός.

Καθησυχαστικός.

Κοίταξε έξω από το παράθυρο.

Το φανάρι άναψε πράσινο και το αυτοκίνητο ξεκίνησε

ζανά.

Έπιασε τη ζώνη να τον κρατά στη θέση του.

Χαμογέλασε αμυδρά.

Όχι από αμηχανία.

Από σιγουριά.

Γιατί είχε καταλάβει πως

δεν χρειαζόταν να συμβεί κάτι μεγάλο

για να αλλάξεις μια μικρή συνήθεια.

Η ζώνη δεν είναι υπηρεσία, είναι προστασία.

Τη φοράμε πάντα, μπροστά και πίσω, γιατί το

αυτοβλέπτο δεν διαλέγει θέση.